

Best wishes to all my
readers in Macedonia!

Susan Elizabeth Phillips

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

**Местото каде ќе дознаеш што
навистина вреди да се прочита...**

Наслов на оригиналот

Dream a little dream

© Susan Elizabeth Phillips, 1998

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2013

Сите права обезбедени и задржани во договор со
Susan Elizabeth Phillips c/o The Axelrod Agency

Превод Ивана Николовска

Коректура Симона Костовска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Сонувај мајку

Сузан Елизабет Филипс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Прва глава

Последниот дел од среќата на Рејчел Стоун се „потроши“ пред авто-киното *Гордоста на Каролина*. Таму, на планинскиот двонасочен пат кој блескаше од топлината на јунското попладне, нејзината стара Шеви Импала за последен пат се затресе со смртоносно тропотење.

Таа едвај успеа да застане на ширинката покрај патот, а во истата секунда кога застава од хаубата се крена тежок, темен чад кој ѝ го попречи видикот. Автомобилот испушти душа баш под жолто розовиот знак на авто-киното.

Оваа последна катастрофа беше премногу. Таа ги стави рацете врз горниот дел од воланот, го спушти челото врз нив и му се предаде на очајот кој ѝ дишеше во врат три долги години. Овде на овој двонасочен планински пат, баш пред иронично крстениот град Салвејшн¹, Северна Каролина, таа конечно имаше дојдено до крајот на нејзиниот личен пат до пеколот.

„Мама?“

Таа си ги избриша очите со прстите и ја крена главата. „Мислев дека спиеш, душичке.“

„Спиев. Но лошиот звук ме разбуди.“

Таа се сврте и погледна во својот син, кој неодамна го имаше прославено својот петти роденден. Тој седеше на задните седишта опкружен со бедните, излитени торби

1 Спасение

и кутии во кои се наоѓаа сите работи кои тие двајца ги имаа на светот.

Багажникот на Импалата беше празен затоа што беше удрен пред неколку години и едноставно не се отвораше.

Образот на Едвард беше збрчкан на местото каде што лежел, а неговата светла, кафена коса стрчеше на едно место. Тој беше мал за негова возраст, премногу слаб и сè уште блед од скорешната борба со пневмонијата која му се имаше закането на неговиот живот. Таа го сакаше својот син со целото срце.

Неговите сериозни кафени очи сега ја гледаа над главата од Коњ - излитениот плишен зајак со долги уши кој беше негов постојан придружник уште од бебе. „Повторно се случи нешто лошо?“

Усните ѝ беа згрчени додека ги присилуваше успокојувачки да му се насмевнат. „Мал проблем со автомобилот, ништо страшно.“

„Ќе умреме?“

„Не, душичке. Се разбира дека нема. Зошто не излезеш малку да си ги протегнеш нозете додека јас проверам што е работата? Само држи се понастрана од патот.“

Тој го фати долгото зајачко уво на Коњ меѓу забите и се прекачи преку корпата за облека полна со алишта купени на старо и неколку избледени крпи. Нозете му беа слаби, мали бледи стапчиња со ковчести колена, а на долниот дел од вратот имаше розов белег од раѓање. Тоа ѝ беше едно од омилените места за бакнување. Рејчел се навали преку седиштето и му помогна со вратата која функционираше само малку подобро од багажникот.

Ќе умреме? Колку пати ѝ го имаше поставено тоа прашање во последно време? Тој никогаш не беше екстравертно дете, но последните неколку месеци го имаа направено уште поисплашен, позатворен и премногу стар за неговите пет години.

Таа се сомневаше дека беше гладен. Последниот оброк му го имаше дадено пред цели четири часа: мал портокал, тетрапак млеко и сув сендвич изедени на една

маса за пикник во близина на Винстон-Салем. Каква беше таа мајка што не можеше да си го нахрани детето подобро од тоа?

Тоа беше мајка која имаше само девет долари и неколку ситни монети останати во паричникот. Девет долари и неколку ситни монети ја делеа од крајот на светот.

Го забележа својот одраз во ретровизорот и се присети дека имаше времиња кога луѓето ја сметаа за убава. Сега нејзината уста беше врамена со загрижени брчки кои исто така се протегаа и покрај нејзините зелени очи кои изгледаа како да ѝ го проголтнуваа лицето. Пегавата кожа на образите ѝ беше толку бледа и затегната што изгледаше како да ќе се распука во секој момент. Немаше пари за козметички салони, а дивата, виткана, црвенкасто кафена коса ѝ беше разлетана околу премногу слабото лице како есенски лисја. Единствената шминка која ѝ беше останата беше стариот кармин со боја на светло кафе кој лежеше на дното од нејзината чанта, но и тој го немаше употребено со недели. Која беше поентата? Иако имаше само дваесет и седум години, таа се чувствуваше како старица.

Погледна надолу кон стариот, син фустан без ракави кој висеше на нејзините ковчести раменици. Тој беше избледен, премногу голем и таа имаше заменето едно од шесте црвени копчиња со кафено откако оригиналното се имаше скршено. Му имаше речено на Едвард дека тоа е најновата мода.

Вратата на Импалата протестираше со крцкање додека ја отвораше, а кога излезе на патот, таа ја почувствува топлината како се пробива низ ужасно тенките ѓоновни на нејзините износени, бели сандали. Едно од ремчињата се имаше скинато. Таа се имаше обидено да го зашије, но резултатот беше груб и ужасно ѝ го гребеше големиот прст. Тоа беше мала болка во споредба со големите болки кои ги трпеше за да преживее.

Еден мал камион прелета покрај нив, но не застана. Дивата коса ѝ се залепи на образите, па таа ја употреби подлактицата за да ги турне замрсените прамени, а и за да си ги заштити очите од прашината која се крена

зад камионот. Погледна кон Едвард. Тој стоеше покрај грмушките со Коњ пикнат под мишката, а неговата глава навалена наназад под остар агол за да може да погледне во жолто розовиот знак во форма на ѕвезда кој стоеше над него. На него, зборовите *Гордоста на Каролина* беа испишани со сијалици.

Со чувство на неизбежност, таа ја отвори хаубата и брзо се тргна од црниот облак од чад кој се крваше од моторот. Механичарот во Норфолк ја имаше предупредено дека моторот ќе откаже и таа знаеше дека ова не беше нешто што можеше да се поправи со дебела трака селотејп или стар дел од некое ѓубриште.

Нејзината глава се обеси надолу. Не само што го изгуби својот автомобил, туку истовремено го изгуби и својот дом, бидејќи таа и Едвард живеела во Импалата речиси цела недела. Таа му имаше кажано на Едвард дека имаат среќа што можат да ја носат својата куќарка со себе, како желките.

Клекна долу, се потпре на петите и се обиде да ја прифати најновата катастрофа во долгата низа несреќи кои ја имаа вратено во овој град каде што се имаше заколнато дека никогаш повеќе нема да стапне.

„Губи се оттука, дете.“

Заканувачкиот звук на длабок машински глас ја прободеше нејзината мизерија. Таа стана толку брзо што ѝ се сврте во главата, па мораше да се фати за хаубата за поддршка. Кога главата ѝ се разбистри, таа го виде својот син како смрзнато стои пред еден непознат човек во фармерки, стара сина работничка кошула и огледални Рејбан очила кој изгледаше страшно опасно.

Сандалите ѝ се лизнаа на песокот кога летна кон задниот дел од автомобилот. Едвард беше премногу исплашен за да мрдне. Човекот посегна по него.

Имаше времиња кога таа беше нежна и слаткоречива, селска девојка со поетска душа и многу мечти, но животот ја имаше направено поцврста и поизбувлива, па таа веднаш ја изгуби контролата. „Немој да си го допрел, кучкин сине!“

Човекот полека ја спушти раката покрај телото.

„Твое е детево?“

„Да. И тргни се од него.“

„Ми мочаше во грмушките.“ Грubiот, рамен глас на човекот имаше карактеристичен каролински развлечен акцент, но во него немаше ни најмала трага од емоции. „Трагај го оттука.“

Тогаш таа за првпат забележа дека фармерките на Едвард беа откопчани, а тоа го правеше нејзиното мало, ранливо момче да изгледа уште поразоружено. Тој стоеше замрзнат од страв, зајакот закачен под неговата рака и зјапаше во човекот кој стоеше надвиснат над него.

Непознатиот човек беше висок и мускулест, со права, темна коса и горка уста. Лицето му беше долго и тесно - привлечно, претпоставуваше таа, но премногу остро и грубо со високите јаболчици и острите црти за да ѝ биде привлечен нејзе. Таа за момент се почувствува благодарно поради неговите огледални очила за сонце. Имаше нешто што ѝ кажуваше дека не сакаше да погледне во неговите очи.

Таа го грабна Едвард и го залепи за своето тело. Болните искуства во животот ја имаа научено да не дозволува никому да ја влече за нос и да си игра мајтап со неа, па таа веднаш му се с'сна. „Што е работата? Да не се ова твои лични грмушки за мочање? Тоа ли е проблемот? Сакаше ти да ги искористиш?“

Неговите усни едвај се придвижија. „Ова е мој имот. Губете се оттука.“

„Би сакала, но мојот автомобил има други идеи.“

Сопственикот на авто-киното погледна во мртвата Импала без интерес. „Има телефон во билетарата, а таму имаш и број од градскиот механичар - *Гаражата на Дили*. Држете се понастрана од мојата земја додека ја чекате влечната служба.“

Тогаш тој се сврте и си замина. Дури кога исчезна зад дрвјата кои растеа околу циновскиот екран на киното, таа го пушти своето дете.

„Добро е, душичке. Воопшто не му обрнувај внимание. Ти не направи ништо лошо.“

Лицето на Едвард беше бледо; неговата долна усна

затрепери. „Ч-човекот ме исплаши.“

Таа му ја прочешла светло кафената коса со прстите, го измазни праменчето кое му стрчеше и му ги тргна шишките од челото. „Знам дека те исплаши, но тој е само стар тапчо и јас бев тука за да те заштитам.“

„Ти ми рече да не викам тапчо.“

„Овде има олеснителни околности.“

„Што се тоа *сителни* *полности*?“

„Тоа значи дека тој навистина е тапчо.“

„Оф.“

Таа погледна кон малата дрвена билетара каде што имаше телефон. Билетарата беше свежо обоена со жолти и розови бои, слични нијанси како боите на знакот, но таа не тргна натаму. Немаше пари ниту за влечна служба, ниту за поправки, а нејзините кредитни картички одамна беа повлечени. Не сакајќи да го изложува Едвард на понатамошни расправи со непријатниот сопственик на авто-киното, таа го повлече кон патот. „Нозете ми се згрчени од долготото возење, па мислам дека добро ќе ми дојде мала прошетка. Што мислиш ти?“

„Добро.“

Тој ги влечеше патиките во песокот и таа знаеше дека сè уште беше преплашен. Нејзината омраза кон тапчото порасна уште повеќе. Каков кретен требаше да бидеш за да се однесуваш така пред дете?

Таа бркна низ отворениот прозорец на автомобилот и извади едно пластично шишенце со вода, заедно со последните неколку смачкани портокали кои ги имаше купено со попуст. Додека го насочуваше своето дете кон другата страна на патот каде што имаше неколку дрвја, таа повторно се проколна себеси што му се немаше предадено на Клајд Рорч, кој ѝ беше шеф до пред шест дена. Наместо тоа, таа го имаше удрено по страничниот дел од главата за да го спречи во обидот за силување, а потоа го имаше грабнато Едвард и тие заедно побегнаа од Ричмонд, засекогаш.

Сега посакуваше да се предадеше. Ако се сложеше да има секс со него, таа и Едвард ќе живееја во соба во мотелот на Рорч без да плаќаат кирија, бидејќи таа

работеше таму како чистачка. Зошто не ги затвори очите и не го остави да го направи она што го сакаше? Која беше поентата на тоа да бидеш горделив и пребирлив кога детето ти е гладно?

Таа имаше стигнато до Норфолк каде што имаше искористено премногу голем дел од својата мала резерва на пари за да ја поправи водната пумпа на Импалата. Знаеше дека други жени во нејзина позиција би аплицирале за социјална помош, но социјалното не беше опција за неа. Таа беше присилена да аплицира за социјална помош пред две години, кога заедно со Едвард живееја во Балтимор. Во тоа време, социјалниот работник ја имаше вцашено Рејчел со тоа што се сомневаше во нејзината способност да се грижи за Едвард. Жената ја имаше спомнато можноста Едвард да биде даден на друго семејство додека Рејчел да успее да застане на нозе. Можеби нејзините зборови беа кажани со добри намери, но тие ја ужасија. До тој момент, таа никогаш претходно немаше ни помислено дека некој би можел да се обиде да ѝ го земе Едвард. Тогаш, уште истиот ден, таа имаше побегнато од Балтимор и се имаше заколнато дека никогаш повеќе нема да побара владина помош.

Оттогаш, па наваму, таа ги издржуваше нив двајца со тоа што работеше по неколку слабо платени работи истовремено, заработувајќи доволно за да имаат покрив над главите, но не доволно за да успее да тргне нешто настрана за да може да се врати на своето образование и да ги подобри своите професионални вештини во обид во иднина да најде подобро работно место. Борбата за пристојно грижење за нејзиното дете ги голташе нејзините скромни плати и ја разболуваше од грижи - една од дадилките која го чуваше Едвард го оставаше седнат пред телевизорот по цел ден, а друга се имаше изгубено и го имаше оставено со нејзиното момче. Потоа Едвард се имаше разболено од пневмонија.

Додека да го пуштат од болница, таа веќе беше отпуштена од нејзината работа во сендвичара поради отсутствување од работа. Трошоците од боледувањето на Едвард ги имаа потрошено сите нејзини резерви,

вклучувајќи ја и нејзината мала, бедна заштеда, и ја имаа оставено со нездрава сметка која немаше начин како да ја плати. Таа исто така имаше болно дете на кое му требаше многу внимание додека заздравуваше и опомена за неплаќање на киријата за нејзиниот мизерен стан.

Тогаш го имаше замолено Клајд Рорч да им даде една од помалите соби во мотелот без да плаќаат кирија, ветувајќи му дека ќе работи двојни смени во замена за тоа. Но тој сакаше нешто повеќе - секс кога ќе му се присака. Кога таа го одби, тој го покажа своето злобно лице, па таа немаше друг избор, освен да го удри во главата со канцеларскиот телефон.

Многу добро се сеќаваше на линијата од крв која се слеваше по страничниот дел од неговото лице и на отровот во неговите очи додека ѝ се заколнуваше дека ќе се погрижи да ја уапсат за напад. „Ајде да видиме како ќе се грижиш за тоа твое драгоцено дете кога ќе бидеш во затвор!“

Ах, зошто не можеше да престане да му пружа отпор и едноставно да му дозволи да го направи она што го сакаше? Она што ѝ беше незамисливо пред само недела дена, сега не изгледаше толку несфатливо. Таа беше цврста. Можеше да го преживее тоа. Уште од дамнешни времиња, очајни жени го користеле сексот во размени и Рејчел сега не можеше да поверува дека постоеја времиња кога најверојатно ќе ги осудеше за тоа.

Го смести Едвард покрај себе под едно дрво, го одврте капачето на шишето со вода и му го подаде. Додека го лупеше портокалот, таа повеќе не можеше да го игнорира нагонот да го крене погледот кон планините.

Сонцето блескаше на стаклениот ѕид, сведочејќи дека Храмот на Салвејшн сè уште постоеше, иако таа имаше слушнато дека бил преземен од страна на некоја фабрика. Пред пет години, Храмот беше централа и студио за потребите на Г. Двејн Сноупс, еден од најбогатите и најпознатите телевангелисти² во земјата.

2 Евангелист, проповедник кој редовно се појавува на телевизија, проповедајќи за христијанството и барајќи донации од гледачите

Рејчел ги оттурна непријатните спомени и почна да му подава парчиња од портокалот на Едвард. Тој уживаше во секое парче како да јадеше прекрасно колаче, а не тврдо, исушено парче овошје кое припаѓаше во ѓубре.

Додека тој го шмукаше последното парче, нејзиниот поглед изморено се насочи кон големата настрешница над киното.

ГОЛЕМО ОТВОРАЊЕ НАСКОРО ПОМОШ СЕ БАРА СЕГА

Нејзиното тело веднаш се згрчи. Зошто го немаше забележано тоа претходно? Работа! Можеби нејзината среќа конечно се менуваше.

Рејчел одби да мисли на намуртениот сопственик на авто-киното. Селективноста беше луксуз кој си го немаше дозволено со години. Со очите сè уште фиксирани на знакот, таа му го погали коленото на Едвард. Кожата му беше топла од сонцето.

„Душичке, ќе морам да одам повторно да поразговарам со оној човек.“

„Не сакам да одиш.“

Таа погледна во неговото мало, загрижено лице. „Тој не е ништо, освен голем силеџија. Немој да се плашиш. Мојам да го претепам со едната рака врзана за грбот.“

„Седи тука.“

„Не можам, лисичке. Ми треба работа.“

Тој престана да се расправа, а таа размисли што можеше да направи со него додека одеше по тапчото. Едвард не беше од оние деца кои лутаа, па таа за момент помисли да го остави во автомобилот, но тој беше паркиран премногу блиску до патот. Немаше избор, освен да го земе со себе.

Упатувајќи му една успокојувачка насмевка, таа нежно го повлече за да стане на нозе. Додека го поминуваа патот, таа не се помачи да му се заблагодари на Бога за прекрасната интервенција. Рејчел повеќе не се заблагодаруваше и не се молеше. Нејзината верба

одамна беше изедена од страна на Г. Двејн Сноупс, па сега од неа немаше ни грам.

Зашиеното ремче од сандалата ѝ се вкопуваше во големиот прст додека го водеше Едвард по земјената патека и покрај билетарата. Авто-киното сигурно беше изградено пред неколку декади, а според тоа како изгледаше, најверојатно и оставено напуштено уште цела една декада. Сега, свежо обоената билетара и новата метална ограда која го опкружуваше киното сведочеа за неговото реновирање, но сè уште изгледаше како да имаше уште многу работа која требаше да се заврши.

Екранот за проекции беше поправен, но паркингот, со концентричните редови од празни, метални држачи за звучници беше обраснат со треви. Во средината, таа забележа двокатна, бетонска градба, оригиналниот бар и кабина за проекции на авто-киното. Се гледаше дека фасадата некогаш била бела, но сега беше излупена и валкана. Низ ширум отворените врати се слушаше гласна, рок музика.

Таа забележа едно запуштено детско катче во близина на екранот. Таму имаше празна кутија за песок, како и неколку пластични делфини закачени на силни држачи. Претпоставуваше дека делфините оригинално биле светло сини, но изминатите години ја имаа избледено нивната боја, па сега имаа боја на пудра. Во детското катче исто така имаше празна рамка од нишалка, за'ргана шипка за качување, скршена вртелешка и бетонска желка.

„Оди играј си на онаа желка додека јас зборувам со човекот, Едвард. Нема да се задржам многу.“

Неговите очи тивко ја молеа да не го остава сам. Таа се насмевна и му покажа кон детското игралиште.

Други деца можеби ќе збеснеа и ќе почнеа да креваат прашина кога ќе сфатеа дека нешто не оди по нивно, но нормалната жестина на детството беше исцедена од нејзиниот син. Тој си ја гризна долната усна, ја обеси главата надолу, па нејзиното срце се распарчи на милион минијатурни парченца кои не ѝ дозволија да го остави.

„Нема врска. Може да дојдеш со мене и да седиш пред вратата.“

Неговите мали прстиња ги стегнаа нејзините додека го повлекуваше кон бетонската градба. Таа можеше да ја почувствува прашината како ѝ ги напаѓа белите дробови. Сонцето ја удираше по главата додека музиката цвилеше како смртен вресок.

Кога стигнаа до вратата, таа му ја пушти раката на Едвард и се наведна надолу за тој да може да ја чуе низ вревата на отровните гитари и бруталните тапани. „Седи тука, сонце.“

Тој го стегна нејзиниот фустан. Со една смирувачка насмевка, таа нежно му ги отплетка прстите и влезе во објектот.

Уредите во барот беа нови и покрај тоа што валканите бетонски сидови сè уште беа покриени со скинати ле-тоци и постери стари по една декада. Огледални очила за сонце стоеја на новиот, бел шанк веднаш до една неотворена кесичка чипс, сендвич замотан во просирна фолија и радио кое ечеше со својата насилна музика како смртоносен гас кој се испумпува во гасна комора.

Сопственикот на авто-киното стоеше качен на ска-ла и закачуваше една флуоресцентна сијалица на та-ванот. Ѓ беше свртен со грб, па тоа ѝ даде момент да ја проучи оваа последна планина која ѝ стоеше на патот на преживувањето.

Таа виде пар кафени, работнички чизми испрскани со боја и избледени фармерки кои откриваа долги, моќни нозе. Колковите му беа витки, а мускулите на грбот му се стегаа под кошулата додека ја држеше сијалицата со едната рака и го вртеше шрафцигерот со другата. Завртените ракави на неговата кошула откриваа страшно исончани подлактици, силни згло-бови и широки дланки со изненадувачки елегантни прсти. Неговата темно кафена коса, потстрижена малку нерамно, паѓаше врз задниот дел од јаката на неговата кошула. Таа беше рамна, а во неа се гледаше по некое сиво влакно, иако човекот не изгледаше како да имаше повеќе од триесет и некоја година.

Таа се доближи до радиото и го намали тонот. Да беше некој друг, можеби ќе се сепнеше од тоа и ќе го испуштеше шрафцигерот или изненадено ќе викнеше,

но овој човек не направи ништо такво. Тој едноставно ја сврте главата и погледна во неа.

Таа погледна во пар бледо сребрени очи и посака тој сè уште да ги носеше огледалните очила. Во неговите очи немаше живот. Тие беа остри и мртви. Дури и сега, кога беше поочајна од кога било во животот, таа не сакаше да верува дека нејзините очи изгледаа така - толку празни... без емоции, без надеж.

„Што сакаш?“

Звукот на тој рамномерен, нечувствителен глас ѝ ги смрзна коските, но таа ги присили своите усни да му упатат една безгрижна насмевка. „И мене ми е мило што се запознавме. Јас сум Рејчел Стоун. Она петгодишно дете кое го истероризира е мојот син Едвард, а зајакот кој постојано го влечка со себе се вика Коњ. Не прашувај.“

Ако се надеваше дека со тоа ќе извлече насмевка од него, доживеа страшен неуспех. Тешко беше и само да се замисли дека таа негова уста некогаш се смееше. „Мислам дека ти реков да се држите понастрана од мојот имот.“

Сè кај него ја иритираше, но даваше сè од себе за да го скрие тој факт зад својот невин израз. „Да? Претпоставувам дека сум заборавила.“

„Видете госпоѓо...“

„Рејчел. Или госпоѓица Стоун, ако сакаш да бидеме формални. Изгледа денес ти е среќен ден. За твоја среќа, јас по природа сум човек кој многу лесно простува, па подготвена сум да ти прогледам низ прсти за страшниот случај на машини ПМС. Од каде да почнам?“

„За што зборуваш ти?“

„За знакот кој го видов на настрешницата. Јас сум помошта која ја бараш. Јас лично мислам дека веднаш треба да почнеме со расчистување на детското игралиште. Свесен ли си за какви тужби си се местиш со целата онаа скршена и за’рѓана опрема?“

„Нема да те вработам тебе.“

„Се разбира дека ќе ме вработиш.“

„А зошто би го направил тоа?“ праша тој без особен интерес.

„Затоа што ти очигледно си интелигентен човек и покрај твојот тмурен карактер, а секој со интелигенција може да види дека јас сум одличен работник.“

„Она што јас го гледам е дека мене ми треба маж.“

Таа слатко му се насмевна. „Зарем не ни треба на сите.“

Нему ова очигледно не му беше забавно, но не изгледаше ни нервозно од нејзината безобразност и не-сериозност. Кај него едноставно немаше ништо. „Ќе вработам маж.“

„Ќе се преправам дека не го слушнав тоа, со оглед на тоа што половата дискриминација е нелегална во оваа земја.“

„Слободно тужи ме.“

Друга жена можеби ќе се откажеше досега, но Рејчел имаше помалку од десет долари во паричникот, гладно дете и расипан автомобил.

„Правиш голема грешка. Можност како мене не се наоѓа многу често.“

„Не знам дали треба да ти нацртам, госпоѓо. Нема да те вработам.“ Тој го спушти шрафцигерот на шанкот, а потоа бркна во задниот џеб и го извади паричникот кој ја имаше попримено формата на неговиот колк. „Еве ти дваесет долари. Земи ги и бегај.“

На Рејчел ѝ требаа дваесетте долари, но работата ѝ требаше уште повеќе, па таа само одмавна со главата. „Задржете си ја милостината, господине Рокфелер. Јас сакам сигурна работа.“

„Барај ја на некое друго место. Јас немам ништо друго, освен тешка, физичка работа. Паркингот треба да се исчисти, објектов треба да се офарба, кровот треба да се поправи. За таква работа ќе ми треба маж.“

„Јас сум многу посилен отколку што изгледам, а ќе работам понапорно од кој било маж кој ќе го најдеш. Меѓу другото, исто така можам да ти понудам психичко советување за тоа твое незгодно карактерно растројство.“

Во моментот кога зборовите излегоа од нејзината уста, таа посака да си го гризне јазикот затоа што изразот на неговото лице стана уште попразен. Неговите усни

едвај се движеа. „Ти кажал некој некогаш дека имаш многу паметна уста?“

„Ми оди со мозокот.“

„Мама?“

Сопственикот на авто-киното се згрчи. Рејчел се сврте и го виде Едвард застанат пред вратата. Коњ висеше од неговата рака, а неговото лице беше збрчкано со загрижени линии. Тој упорно гледаше во човекот додека зборуваше. „Мамичке, морам да те прашам нешто.“

Таа тргна накај него. „Што е?“

Неговиот глас се стиши до детски шепот за кој таа знаеше дека човекот можеше многу јасно да го чуе.

„Сигурна си дека нема да умреме?“

Срцето ѝ се стегна. „Сигурна сум.“

Повторно беше погодена од лудоста на одлуката да дојдат тука во потрага по нешто што можеби и нема да го најдат. Како планираше да ги издржува додека не го најдеше она што го бараше? Знаеше дека никој кој ја познаваше нема да ѝ даде работа, што значеше дека нејзината единствена шанса лежеше во пронаоѓањето на некој кој се имаше доселено тука неодамна. А тоа повторно ја враќаше до сопственикот на авто-киното *Гордоста на Каролина*.

Тој се упати кон стариот, црн телефон кој висеше на сидот. Кога се сврте да го види што ќе направи, таа во близина забележа еден избледен, розов леток закачен на сидот. Неговите свиткани рабови не го скриваа привлечното лице на Г. Двејн Сноупс, мртвиот телевангелист.

Придружете им се на верниците во Храмот на Салвејшн. Ние ги пренесуваме Господовите пораки низ светот.

„Дили, Гејб Бонер е. На една жена овде ѝ се расипа автомобилот, па ѝ треба влечна служба.“

Две работи ѝ светнаа одеднаш - фактот дека не сакаше влечна служба и името на човекот.

Габриел Бонер. Таа веднаш се запраша зошто еден член на едно од најгледните и најважните семејства со Салвејшн водеше авто-кино.

Колку што се сеќаваше, во семејството Бонер имаше тројца браќа, но само најмладиот, свештеникот Итан Бонер, живееше во Салвејшн кога таа беше тука. Кал, најстариот брат, беше професионален рагби играч. Иако знаеше дека тој често го посетуваше местото, таа никогаш го немаше запознаено, но имаше видено фотографии од него и знаеше како изгледа.

Нивниот татко, доктор Џим Бонер, беше најпочитуваниот доктор во округот, а нивната мајка, Лин, негов социјален водач. Нејзините прсти се стегнаа околу рамениците на Едвард додека се потсетуваше себеси дека беше дојдена на земјата на нејзините непријатели.

„...тогаш прати ми ја сметката мене. И Дили, земи ги жената и нејзиниот син и префрли ги до кај Итан. Кажи му да им најде место каде што ќе можат да преноќат.“

По уште неколку напнати зборови, тој спушти и го врати своето внимание на Рејчел. „Одете чекајте кај автомобилот. Дили ќе испрати некого веднаш штом влечното возило се врати.“

Тој се упати кон вратата, застапа до неа и ја стави едната рака на кваката - неговата одговорност очигледно беше завршена. Таа мразеше сè кај него: неговата резервираност, неговата дистанцираност, неговата индиферентност, а особено го мразеше силното машко тело кое му даваше предности за преживување кои таа ги немаше. Таа немаше побарано милостина. Сè што сакаше беше работа. А тоа што си имаше земено слобода за да повика влечна служба која ќе ѝ го однесе автомобилот не беше закана само за нејзиниот транспорт. Импалата беше нивниот дом.

Таа ги грабна сендвичот и чипсот кои тој ги имаше оставено на шанкот, а потоа го фати Едвард за рака. „Фала за ручекот, Бонер.“ Тогаш прелета покрај него без да го погледне.

Едвард одеше покрај неа додека се враќаа кон патот. Таа го држеше за рака додека преминуваа на другата

страна. Кога повторно седнаа под дрвото, Рејчел се бореше против очајот. Сè уште немаше намера да се откаже.

Само што се сместија, еден валкан, црн џип со Габриел Бонер зад воланот излета од паркингот на авто-киното, сврте кон автопатот и исчезна. Таа го одмота сендвичот за Едвард и провери што имаше во него: мисиркини гради, швајцарско сирење и сенф. Тој не сакаше сенф, па таа избриша најмногу што можеше пред да му го подаде. Тој почна да јаде со минимално колебање. Премногу беше гладен за да биде пребирлив.

Влечната служба пристигна уште пред тој да го дојаде сендвичот и од возилото излезе еден низок, набиен тинејџер. Таа го остави Едвард под дрвото и ја премина улицата за да го поздрави со едно весело мавтање.

„Излезе дека нема да ми треба влечна служба. Ќе сакаш само да ми помогнеш да го турнам ова? Гејб ми рече да го ставиме зад оние дрвја онде.“ Таа покажа кон групата дрвја во близина на местото каде што седеше Едвард. Тинејџерот се колебаше, но очигледно не беше многу бистар, па не ѝ требаше многу време за да го убеди да ѝ помогне. Додека тој да замине, нејзината Импала беше скриена.

Сега засега, ова беше најдобро што можеше да направи. Возилото им беше потребно за да имаат каде да спијат, а дефинитивно ќе немаа место за спиење ако им дозвоleshе да го одвлечкаат до некое губриште. Фактот што возилото не беше во возна состојба ја правеше целата работа уште посериозна и таа мораше да го убеди Гејб Бонер да ѝ даде работа. Но како?

Тогаш сфати дека таквите ладни луѓе кои не знаеја за емоции најлесно се убедуваа со помош на резултати.

Рејчел се врати кај Едвард и го крена на нозе. „Земиме чипсот, партнеру. Се враќаме во авто-киното. Време е да се фрлам на работа.“

„Ја доби работата?“

„Ајде да речеме дека ќе одам на аудиција.“ Го поведе кон патот.

„Што значи тоа?“

„Тоа значи, на некој начин, да покажеш што знаеш. А додека јас работам, ти можеш да си го дојадеш ручекот на она детско игралиште, среќно куче.“

„И ти ќе јадеш со мене.“

„Јас не сум гладна во моментов.“ Тоа до некаде беше вистина. Таа толку одамна немаше изедено цел оброк што веќе ја имаше одминато точката на чувствување глад.

Додека го сместуваше Едвард покрај бетонската желка, таа го проучуваше нивното окружување и се обиде да одлучи која работна задача би можела да се заврши без некакви специјални алати, а сепак да остави впечаток. Чистењето на паркингот и корнењето на големите, диви треви ѝ се виде како најдобра опција. Одлучи да почне од средината, каде нејзините напори ќе бидат најлесно забележливи.

Додека почнуваше да работи, сонцето ја удираше, долниот дел од стариот, син фустан ѝ се плеткаше во нозете, а песокот и прашината се пробиваа низ ремчињата на нејзините износени сандали и ѝ ги поцрнуваа стапалата. Повредениот прст под зашиената сандала почна да ѝ крвари.

Рејчел посака да носеше фармерки. Таа имаше само уште еден пар, а тие беа стари и излитени со една голема дупка на коленото и една помала на задникот.

Нејзиниот фустан за многу кратко време беше нацицан со пот. Влажната коса ѝ се лепеше за образите и вратот. Додека работеше, таа длабоко си го боцна прстот на еден голем трн, но рацете ѝ беа премногу валкани за да ја шмукне раната.

Кога собра еден голем куп, таа фрли сè во една празна корпа за губре, а потоа ја одвлечка до контејнерот зад барот. Потоа повторно се врати на корнењето на тревите со жестока решителност. *Гордоста на Каролина* ја претставуваше нејзината последна шанса и таа мораше да му покаже на Бонер дека можеше да работи понапорно и од петмина мажи.

Како што попладнето стануваше потопло, така сè повеќе ѝ се вртеше, но таа не дозволуваше вртоглавицата

да ја забави. Однесе уште една тура ѓубре до контејнерот и повторно се врати на својата задача. Пред нејзините очи танцуваа сребрени точки додека ги корнеше дивите треви и амброзии со тврдоглави корени. Рацете и дланките ѝ крвареа од длабоките гребаници од гранките на капините. Капки пот се слеваа помеѓу нејзините гради.

Одеднаш забележа дека и Едвард имаше почнато да корне треви покрај неа, па повторно се проколна што му се немаше предадено на Клајд Рорч. Се чувствуваше како главата да ѝ гореше, а сребрените точки пред нејзините очи почнаа да се движат уште побрзо. Мораше да седне и да се одмори, но немаше време.

По некое време, сребрените точки се претворија во експлозија од огномети, а земјата под неа почна да се мрда. Таа се обиде да држи рамнотежа, но сето тоа беше премногу. Сликата во нејзината глава се сврте, а колената ѝ откажаа. Огнометите се претворија во темна црнина. Десет минути подоцна, кога Гејб Бонер се врати во авто-киното, тој го најде момчето стуткано на земја, седеше и го чуваше неподвижното тело на својата мајка.

Втора глава

„Разбуди се.“

Нешто влажно го испрска лицето на Рејчел. Таа ги отвори очите со отежнато трепкање и виде риги од сино-бела светлина како блескаат над неа. Се обиде да ги избрка со побрзо трепкање, а потоа почна да крева паника.

„Едвард?“

„Мамичке?“

Тогаш ѝ се врати сè. Автомобилот. Авто-киното. Ги натера нејзините очи да се фокусираат. Ригите од светлина доаѓаа од флуоресцентната светилка во барот, таа лежеше на бетонскиот под.

Гејб Бонер беше клекнат на едно колено покрај неа, а Едвард стоеше зад него - неговото мало лице остарено од грижа. „Ох, сонце, многу ми е жал...“ Таа со напор се исправи во седечка позиција. Стомакот ѝ се стегна и вед-наш знаеше дека ќе поврати.

Бонер ѝ залепи една пластична чаша до усните, а водата ѝ го допре јазикот. Борејќи се против мачнината, таа се обиде да ја сврти главата на другата страна, но тој не ѝ дозволи. Водата ѝ се разлиеа по брадата и надолу по вратот. Рејчел проголта дел од неа, а стомакот малку ѝ се смири. Испри уште неколку голтки и дури тогаш го забележа слабиот вкус на бајато кафе.

Со тешки маки успеа целосно да го исправи телото, а рацете ѝ се тресеа додека се обидувааше да ја земе чашата

од неговата рака. Тој ја пушти во истиот момент кога нивните прсти се допреа.

„Од кога немаш јадено ништо?“ Тој го изговори прашањето без да покаже голем интерес и стана.

Уште неколку голтки вода и неколку длабоки вдишувања ѝ дозволија доволно да си дојде на себе за саркастично да му одговори. „Баш синоќа јадев првокласни ребра.“

Без коментар, тој ѝ тутна некаква чоколадна торта во раката. Таа лапна еден залак, а потоа автоматски му ја подаде тортата на Едвард. „Изеди го ти другото, душичке. Јас не сум гладна.“

„Јади.“ Наредба. Кратка, остра, просто беше невозможно човек да не го послуша.

Таа сакаше да му ја тресне тортата од лице, но немаше доволно сила, па наместо тоа, насила ја изеде помеѓу голтки вода и навистина се почувствува подобро. „Ова ќе ме научи да не скитам и играм по цела ноќ“, успеа некако да рече. „Мислам дека последното танго ме докрајчи.“

Очигледно беше дека тој воопшто не веруваше во нејзината глума. „Што бараш уште тука?“

Таа мразеше така беспомошно да седи на земја додека тој стоеше надвиснат врз неа, па веднаш се обиде да стане, но брзо сфати дека нејзините нозе воопшто не работеа добро. Брзо се смести на една метална столица во близина. „Да не забележа случајно... колку работа завршив пред моето... несреќно губење на свест?“

„Забележав. И ти кажав дека не би те вработил.“

„Но јас сакам да работам овде.“

„Штета.“ Тој отвори една кесичка со чипс и ѝ ја подаде.

„Јас морам да работам овде.“

„Се сомневам во тоа.“

„Не, вистина е.“ Рејчел стави малку од чипсот во устата и целата се згрчи кога солта почна да ѝ ги пече раните на прстите.

Бонер веднаш го забележа ова. Тој ја фати за глобовите и ги сврте нејзините валкани раце нагоре

за да ѝ ги види дланките кои беа покриени со длабоки, крвави исеченици од трње, а веднаш забележа дека истите траги ги имаше и на нејзините подлактици. Не дека тоа многу го потресе. „Изненаден сум што на една *госпоѓица Најпаметна* како тебе не ѝ текнало да стави ракавици.“

„Ги оставив во мојата викендица на плажата.“ Таа стана. „Ќе одам до тоалетот да одмијам барем дел од ова губре.“

Воопшто не беше изненадена кога тој не се обиде да ја запре. Едвард ја следеше до задниот дел од објектот каде што таа го најде женскиот тоалет заклучен, но вратата од машкиот тоалет беше отворена. Чешмата беше стара и валкана, но внатре имаше купче хартиени крпи и нов сапун.

Таа се изми најдобро што можеше, секаде каде што можеше да стигне, а после ладната вода и храната дефинитивно се почувствува подобро. Но сè уште изгледаше како да ја удрил воз. Фустанот ѝ беше валкан, а лицето сиво. Си ја прочешла дивата коса со прстите и си ги штипна образите додека се обидуваше да сфати како и дали воопшто можеше да се опорави од оваа последна катастрофа. Импалата не можеше да оди никаде и таа не смееше да се предаде.

Додека да се врати кај барот, Бонер имаше завршено со прицврстувањето на пластичниот капак врз флуоресцентната сијалица. Таа собра сили за една ведрa насмевка додека го гледаше како ја потпира скалата на сидот.

„Што велиш да почнам да ја вадам старата боја од овие сидови за да можам да ставам нов слој? Ова место воопшто нема да изгледа лошо кога ќе завршам.“

Срцето ѝ се спушти во петиците кога тој се сврте накај неа со својот нечувствителен, празен израз. „Откажи се, Рејчел. Нема да те вработам. Со оглед на тоа што не сакаше да заминеш со влечната служба, викнав некој друг да ве земе. Одете чекајте покрај патот.“

Борејќи се со очајот, таа тврдоглаво одмавна со главата. „Не можам да го направам тоа, Бонер. Ти реков дека морам да работам овде. Авто-кината ми се судбина.“

„Не ова кино.“

Нему не му беше гајле што таа беше очајна. Тој воопшто не беше човек.

Едвард стоеше покрај неа и го стегаше нејзиниот фустан во својата мала тупаница, а неговото лице повторно потсетуваше на старо, загрижено човече. Рејчел почувствува како нешто во неа се крши. Таа беше подготвена да жртвува буквално сè само за тој да биде безбеден. Нејзиниот глас звучеше старо и за’рѓано како и нејзината Импала.

„Те молам, Бонер. Ми треба барем мала пауза од лошите работи во животот.“ Таа направи кратка пауза, мразејќи се себеси за тоа што го молеше. „Ќе направам сè што сакаш.“

Тој полека ја крена главата, а додека тие бледо сребрени очи гледаа во неа, таа беше страшно свесна за својата дива коса и валканиот фустан. Но искуси и нешто друго - интензивна свесност за него како маж. Се почувствува како да имаше свртено цел круг и како повторно да беше вратена во мотелот Доминион. Како времето да беше вратено за шест дена.

Неговиот глас беше тивок и зарипнат, едвај чуен. „Сериозно се сомневам во тоа.“

Тој беше човек кој не се грижеше за ништо, но воздухот сепак го исполни нешто врело и опасно.

Додека гледаше во неа, во неговиот поглед немаше разврат, но истовремено нешто во начинот на кој ја гледаше ѝ кажуваше дека не беше во право. Имаше барем една работа за која му беше гајле.

Рејчел ја преплави чувство на неизбежност, таа се чувствуваше како сите битки кои ги водеше да ја имаа доведено до овој момент. Срцето ѝ биеше толку силно што ѝ се удираше од ребрата, а устата ѝ беше сува како памук. Таа доволно долго се бореше против судбината. Конечно беше време да се предаде.

Полека си ги оближа сувите усни без да престане да гледа во Габриел Бонер. „Едвард, душичке, морам да поразговарам со господинот Бонер насамо. Оди надвор и играј си кај желката.“

„Не сакам.“

Таа накратко се повлече и го одведе Едвард до вратата. Кога тој излезе, таа му упати една вознемирена насмевка. „Оди, лисичке. Јас за кратко ќе дојдам да те земам.“

Тој неволно се оддалечи. Очите ја печеа од насобраните солзи, но немаше намера да им дозволи да паднат. На ниту една од нив. Немаше време за тоа. Немаше поента.

Рејчел ја затвори вратата, го сврте клучот и се сврте да го погледне Бонер.

Намерно ја крена брадата. Бестрашно. Горделиво. Сакаше да му даде до знаење дека таа не беше ничија жртва. „Ми треба редовна плата и ќе направам сè што треба за да ја добијам.“

Звукот кој тој го испушти можеше да биде смеа... да не беше поеднакво забавен колку и вресок. „Не го мислиш тоа.“

„Ох, го мислам.“ Нејзиниот глас напукна. „Чесен извиднички збор.“

Тогаш ги крена прстите кон копчињата на предниот дел од нејзиниот фустан, иако под него не носеше ништо друго, освен мали, сини гаќи. Нејзините мали гради не го оправдуваа трошокот за да купи градник.

Едно по едно, таа ги откопча копчињата додека тој ја гледаше.

Се запраша дали беше женет. Со оглед на неговата возраст и убедливата мажественост, шансите за тоа беа големи. Таа не можеше да направи ништо друго, освен во себе да испрати едно тивко извинување до безимената жена која ја повредуваше.

И покрај тоа што тој работеше, под неговите нокти немаше ѓубре, под неговите пазуви немаше кругови од пот на кошулата, па таа се обиде да се чувствува благодарно барем поради тоа што беше чист. Знаеше дека неговиот здив нема да труе на мрсен кромид и расипани заби. Како и да е, некој внатрешен аларм ја предупредуваше дека ќе беше побезбедна со Клајд Рорч.

Неговите усни едвај мрднаа. „Каде ти е гордоста?“

„Ми се потроши.“ Последните копчиња се одвоија. Таа го турна тенкиот, син фустан надолу по рамениците. Лесно како воздишка, тој падна околу нејзините ножни зглобови. Неговите празни сребрени очи ја впија глетката, нејзините мали, кренати гради и ребрата кои јасно ѝ се броеја под нив. Нејзините мали гаќи не ја скриваа острината на нејзините колкови, ниту пак тенките бледи стрии кои се забележуваа над ластикот.

„Облечи го фустанот.“

Таа го прескокна фустанот и тргна накај него, одејќи облечена само во гаќите и сандалите. И покрај тоа ја држеше главата високо крената, решена да си го зачува достоинството. „Подготвена сум да работам двојни смени, Бонер. Ден и ноќ. Ниеден маж кој ќе го вработиш нема да го прави тоа.“

Со мрачна и безрадосна одлучност, таа посегна и му ја допре раката.

„Не ме допирај!“ тој нагло се повлече како да го удрила, а неговите очи сега не беа празни. Наместо тоа, тие се затемнија со толку страшен бес што таа брзо направи неколку чекори наназад.

Тој го грабна нејзиниот фустан од земјата и ѝ го тутна во рацете. „Облечи го.“

Поразот ѝ ги сви рамениците. Таа повторно имаше изгубено. Додека нејзината рака го факаше мекиот, син материјал, нејзините очи ја најдоа фотографијата од Г. Двејн Сноупс која зјапаше во неа од розовиот леток на сидот.

Грешнице! Блуднице!

Си го облече фустанот додека Бонер одеше кон вратата и ја отклучуваше. Но тој не ја отвори.

Наместо тоа, ги стави рацете на колковите и ја наведна главата.

Неговите рамениците се креваа и се спуштаа како длабоко да вдишуваше.

Нејзините здрвени прсти некако успеаја да го закопчаат и последното копче кога вратата нагло се отвори.

„Еј, Гејб, го добив твојот повик. Каде...“

Свештеникот Итан Бонер се вкопа в место кога ја виде. Тој беше русокос и занесно згоден, со убави црти на лицето и нежни очи; тој беше целосна спротивност на неговиот брат.

Таа го забележа точниот момент кога тој ја препозна. Неговата мека уста се истенчи, а тие нежни очи се запалија од омраза. „Види, види. Вдовицата Сноупс. Се вратила да нè прогонува.“